

Λοιπόν αγαπητή μου φίλη, την τελευταία φορά, πήρα την απόφαση να έρθω στο εξοχικό σας (2 με 3 μέρες) αποκλειστικά για να βρεθώ μαζί με τον μικρό σου τον γιό, δίχως όμως αυτός να το γνωρίζει. Ήθελα με τον τρόπο μου και σιγά, σιγά, να τον βγάλω από αυτό το μαύρο σύννεφο που τον είχε περικυκλώσει τα τελευταία χρόνια, θίγοντας σοβαρά την σωματική του ακεραιότητα, την καθαρότητα της σκέψης του και την συνοχή του συναισθηματικού του κόσμου. Έπρεπε να τον απομακρύνω από το εφιαλτικό συναίσθημα της αυτοανέραισης και γενικά της ανέραισης της ίδιας της ζωής.

Την επιθυμία μου να βρεθώ κοντά του το είχα εκφράσει στον αδερφό του, 2 ή 3 φορές από το τηλέφωνο, και εκείνος χάρηκε πολύ με την όλη ιδέα. Ήταν ο μόνος που γνώριζε ότι εγώ θα ερχόμουν στο εξοχικό σας γι' αυτόν τον λόγο, και συμφωνήσαμε πως θα ήταν και αυτός εκεί για υποστήριξη. Ο μεγάλος σου ο γιός με ενθάρρυνε και με στήριξε γιατί γνώριζε πολύ πιο πριν από εσάς το πόσο κουρασμένος ήταν ο μικρός του αδερφός, αφού αυτή η κατάσταση είχε ξεκινήσει στο εξωτερικό όταν και οι δύο σπούδαζαν στην ίδια πόλη. Θυμάμαι καλά όταν μπροστά μου σας είχε εκφράσει τις ανησυχίες του για τον αδερφό του, αναφέροντας συγκεκριμένα τα σκοτεινά θέματα που περιέγραφε στα σκίτσα του (ταλαντούχος σκιτσογράφος) τα τελευταία τρία χρόνια, και εσείς με τον απέραντο εγωισμό σας και με μια απάνθρωπη απάθεια του λέγατε ότι τίποτα το σοβαρό δεν συννέβαινε-άν και είσασταν μάρτυρες των σοβαρών επιπτώσεων της ψυχολογικής του κατάστασης στην υγεία του και στην συμπεριφορά του, ιδιαίτερα με εσάς. Τα τελευταία χρόνια έκανε τα πρόσωπα των ανθρώπων που ζωγράφιζε δίχως μάτια και με εκφράσεις πόνου, τρόμου και τρέλας. Αγαπητή μου φίλη θυμάσαι όταν πριν περίπου 2 χρόνια ο γιός σου είχε κάνει το πορτρέτο (σκίτσο) της οικογένειας, εσύ και σύζυγός σου πίσω, και τα δύο αγόρια μπροστά, αλλά σε μικρότερη ηλικία. Περιέγραφε όλους σαν βρυκόλακες, δίχως μάτια, με παραμορφωμένα πρόσωπα, και με δύο σουβλερά δόντια βρυκολάκων να προεξέχουν από τα στόματά σας.

Αυτό ήταν ένα μήνυμα για όλους σας, αλλά και για τον ίδιο του τον εαυτό. Και εσύ τελικά πως αντέδρασες; Έβαλες μια ωραία κορνίζα στο σκίτσο του και το τοποθέτησες στο σαλόνι του σπιτιού σου σαν να μην έτρεχε απολύτως τίποτα. Μία κίνηση που έδειχνε ότι "η εικονική πραγματικότητα" της ζωής σου ήταν πολύ πιο σημαντική από τα σημεία απόγνωσης του μικρού σου γιού.

Ο μεγάλος σου γιός ήταν απόλυτα σύμφωνος με την προσέγγισή μου και την διαθεσή μου να έχω περισσότερες επαφές με τον μικρό σου γιό, γιατί γνώριζε καλά από το παρελθόν και από τα παιδικά του χρόνια το πόσο αγαπούσα τον αδερφό του, το πόσο ανατρεπτικός και αληθινός είμαι, και την προσφορά μου σε νέα παιδιά, ξεκινώντας από τον ίδιο σου τον αδερφό πριν 35 χρόνια στο εξωτερικό.

Εξ αρχής είχα προγραμματίσει πως θα έμενα στο εξοχικό σας για 2 μέρες, δεν άντεχα περισσότερο λόγω της έντασης μεταξύ σας. Λοιπόν τις πρώτες δύο βραδιές, κάθησα με τον μικρό σου γιό στην μεγάλη βεράντα του εξοχικού σας, και με την θάλασσα απέναντί μας συζητήσαμε μέχρι τα ξημερώματα. Ο γιός σου πραγματικά διψούσε για μια άμεση, δημιουργική και ανθρώπινη επικοινωνία, κάτι που σπάνια συμβαίνει μ' εσάς, εφόσον οι προτεραιότητές σας βρίσκονται αλλού, δηλαδή στα "δήθεν" και στα "πρέπει" ενός κοινωνικά και οικονομικά "πετυχημένου" βίου.

Ο μικρός σου γιός αυτά τα δύο βράδια, άρχισε ξανά (μετά από πολύ καιρό) να εκφράζεται ήρεμα και ελεύθερα, δίχως να νιώθει την πίεση και την ανάγκη να παίξει κάποιο κοινωνικό ρόλο, όπως το κάνει τις περισσότερες φορές με εσάς, γιατί θα πρέπει να σας αποδείξει ότι είναι ένας "προσγειωμένος", "συγκροτημένος", "δυναμικός", "φυσιολογικός" και "πιστός" γιός-ΔΗΛΑΔΗ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ! Μια ακόμη "εικονική πραγματικότητα" σαν όλες τις άλλες που βιώνουμε κάθε στιγμή στην ζωή μας. Μέσα σ' εκείνες τις μαγικές και οικείες στιγμές στην βεράντα σας, ο μικρός σου γιός αισθανόταν ότι δίπλα του βρισκόταν ένα πραγματικά αγαπητό άτομο που θα του έλεγε τα πράγματα με τ' όνομά τους, που θα του έδινε τον χρόνο και την άνεση για να εκφράσει τα διάφορα συναισθήματα του, ειδικά αυτά τα συναισθήματα που του τα είχαν μπερδέψει η κοινωνία του, το κοινωνικό του περιβάλλον και φυσικά εσείς. Ο γιός σου εκείνες τις πολύ προσωπικές στιγμές ήθελε να νιώσει την αληθινή ανθρώπινη επαφή μ' ένα άτομο που τον σεβόταν και τον αγαπούσε γι' αυτό που πραγματικά είναι. Θα υπήρχε ουσιαστική επικοινωνία δίχως τους "στημένους κοινωνικούς κανόνες" και δίχως την "κοινωνική υποκρισία". Μέσα από αυτές τις συζητήσεις μας, συμφωνήσαμε ότι για το επόμενο διάστημα θα είχαμε περισσότερες επαφές ώσπου να βρεί ξανά τον "αληθινό" του εαυτό και την "εσωτερική" του δύναμη για να ζήσει την δικιά του πραγματικότητα-δίχως ενοχές και αυτοαναίρεση, και δίχως το βάρος των διαστρεβλωμένων θέσεων και πράξεων των άλλων.

Νομίζω ότι αυτή η οικειότητα και αμεσότητα (ανάθεμα για την κοινωνία μας) με τον μικρό σας γιό δεν θα πρέπει να έκατσε καλά μ' εσένα και τον σύζυγό σου, γιατί πιστεύω ότι νιώθατε έντονα το πόσο ανεπαρκείς είστε σχετικά με τις συναισθηματικές και υπαρξιακές ανάγκες των παιδιών σας. Αυτή η πολύ σημαντική επικοινωνία με τον μικρό σας γιό επίσης δεν έκατσε πολύ καλά μ' εσάς, γιατί ακριβώς μερικές μέρες πριν την άφιξή μου στο εξοχικό σας, ο μεγάλος σας γιός σας είχε αναγγείλει επίσημα ότι "ναι μεν" θα εργαζόταν κανονικά στην εταιρία του πατέρα του, αλλά δεν είχε καμία διάθεση ή εμμονή να θυσιάσει την υγεία του, την ψυχική του γαλήνη, και την αγάπη του προς τους συνανθρώπους του, μόνο και μόνο για να εξελιχθεί σ' ένα πετυχημένο και πλούσιο επιχειρηματία σαν τον πατέρα του. Γνώριζε "από πρώτο χέρι" τις αρνητικές επιπτώσεις και τα ψυχικά τραύματα αυτών των "εικονικών" φιλοδοξιών. Ο ίδιος ο μεγάλος σου γιός μου εμπιστεύτηκε αυτό το συμβάν, και εσύ παραδόξως (ή όχι και τόσο παραδόξως) μου το ανέφερες όταν βρεθήκαμε μαζί στο εξοχικό σου.

Γνώριζες καλά ότι κάπου μετά από τόσα χρόνια σαν δάσκαλος των παιδιών σας ,και μετά από τόσα χρόνια αμεσότητας και εμπιστοσύνης με τα παιδιά σου ,θα ήταν πολύ δύσκολο γι' αυτούς να δεχθούν μια ψυχική και νοητική "αποχαύνωση", μόνο και μόνο για ν' ακολουθήσουν τυφλά τις "εικονικές"σας φιλοδοξίες.Το "εγώ" σας θίχτηκε ,η στρατηγική σας διαβρώθηκε και οι επιδιώξεις σας αποδυναμώθηκαν,και φυσικά στις σκέψεις σας εγώ ήμουν βασικός παράγοντας αυτών των εξελίξεων. Έπρεπε άμεσα να εξοστρακιστώ,ξεκινώντας από την εικόνα της εντιμότητάς μου και της ακεραιότητάς μου στα μάτια των παιδιών σας.Έπρεπε τα παιδιά σας να νιώσουν στο πετσί τους τον φόβο ,την ανασφάλεια και την αβεβαιότητα για να ξαναμπούν στο μαντρί,δηλαδή στην"ασφάλεια" και στην "σιγουριά"της οικογενειακής στέγης.Δηλαδή μια "αιμομεικτική" κατάσταση εξάρτησης όπου δεν μπορεί ποτέ να υπάρχει υγεία,ελευθερία και μια ουσιαστική εξέλιξη των ατόμων.

***Υ.Γ.Σκίτσα του μικρού γιού τα έχω βάλει στην ιστοσελίδα μου. Το πρώτο σκίτσο είναι του γέρου με ημερομηνία 2008-08-02,τυπικό του σκίτσο αυτήν την εποχή. Το δεύτερο είναι του παιδιού μπροστά στο lap-top, με ημερομηνία 2008-10-10,θέμα που του το περιέγραψα και το έφτιαξε. Το τρίτο είναι το πορτρέτο μου που βρίσκεται μόνιμα στο περιεχόμενο του "ΓΙΑ ΕΜΑΣ".